

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **O. B.**, zastoupené Mgr. Alešem Hájovským, advokátem se sídlem v Tachově, nám. Republiky 57, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2005, č. j. 62 Az 24/2005 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 29. 3. 2005, č. j. OAM-538/VL-19-12-2005, byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že správní orgán velmi povrchně posoudil podmínky dle ust. § 14 zákona o azylu, když se prakticky vůbec nezabýval důvody humanitárního azylu. Stěžovatelce bylo v zemi původu vyhrožováno zabitím, a to především jejím věřitelem, proto má důvodnou obavu, že by po svém návratu tento mohl své výhrůžky uskutečnit. Rovněž krajský soud ve svém rozhodnutí neřeší, z jakého důvodu nebyl stěžovatelce udělen azyl dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka navrhla zrušení napadeného

rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Uvedl, že dle stávající judikatury se možnost správního orgánu udělit azyl z důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu váže na ust. § 12 cit zákona. Navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Dle ust. § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12.

Vzhledem k okolnosti, že zásadní stížní námitkou je poukaz stěžovatelky na okolnost, že se jak správní orgán, tak i soud nevěnoval s patřičnou pozorností otázce udělení humanitárního azylu stěžovatelce, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné ocitovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, následující právní větu: „Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímtéž rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje.“

Výše uvedené plně dopadá i na souzenou věc, ve které byla žádost stěžovatelky zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť v průběhu azylového řízení bylo prokázáno, že stěžovatelce bylo díky jejímu nelegálnímu pobytu v České republice uděleno správní vyhoštění. Za této situace tedy správní orgán, a následně i soud, postupoval zcela v souladu se zákonem, jestliže žádost stěžovatelky zamítl bez toho, aniž by současně rozhodl o ust. § 14 zákona o azylu ve vztahu ke stěžovatelce, neboť k tomu typu rozhodnutí neměl na základě zákona o azylu podmínky (jak již bylo vysloveno výše).

Protože stěžovatelka ve své kasační stížnosti rovněž namítla, že se po návratu do země původu obává svých věřitelů, Nejvyšší správní soud toto její tvrzení kvalifikuje jako nesouhlas s neudělením jí překážky vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu. Jak již však bylo vysloveno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, „rozhodne-li Ministerstvo vnitra o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona“, proto ani tato námitka není důvodná.

K poslední námitce stěžovatelky, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že k ní nepřihlédl, neboť se nejedná o stížní bod, ale o pouhé tvrzení stěžovatelky, které není podložené žádnými skutkovými či právními důvody. Protože Nejvyšší správní soud v kasačním řízení důsledně dodržuje dispoziční zásadu, není oprávněn k nepodloženým tvrzením stěžovatelky vyhledávat důkazní materiál. Proto k této námitce soud nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné připomenout, že azyl je už historicky právním institutem, kterým nositel jedné svrchované moci (v moderní době nositel státní suverenity, tedy stát) poskytuje svou ochranu někomu, kdo se nachází pod jurisdikcí jiné státní svrchovanosti, kterou (a právě jí) je bezprávně ohrožen na svobodě, zdraví, životě nebo jiných základních hodnotách. Pro případ, kdy se státní příslušník jiného státu rozhodne dlouhodobě pobývat na území České republiky, disponuje právní řád České republiky patřičnými právními prostředky, mezi které rozhodně nepatří azylové řízení.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu